

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Θεοφιλέστατε Επίσκοπε Φαναρίου, σεβαστοί Πατέρες, αξιότιμοι κύριοι Καθηγητές, αγαπητά αδέρφια καλησπέρα σας. Σας καλωσορίζω στην τελετή λήξης του φροντιστηρίου των υποψηφίων κατηχητών.

Θα ξεκινήσω την ομιλία μου θέτοντας ένα ερώτημα και στη συνέχεια κάποια ακόμη και σας καλώ να προβληματιστούμε αναφορικά με την έννοια του καλού και του κακού, του σωστού και λάθους, του ωφέλιμου και του επιζήμιου για την ψυχή.

Το να κάνω προσευχή είναι σωστό ή λάθος;

Γνωρίζουμε την διδακτική παραβολή στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο (Λουκ. Κεφ. 18, στίχοι 10-14) του Τελώνη και του Φαρισαίου. Ο Χριστός πολύ ωραία σε αυτή τη διήγηση σκιαγραφεί τους χαρακτήρες και κυρίως διδάσκει ανατρεπτικά, φέρνοντας τα πάνω - κάτω. Με βάση την κοινή λογική, ο Φαρισαίος ως άριστος γνώστης των εντολών του Θεού, αλλά και τηρητής αυτών, περιμένουμε ότι θα προσευχηθεί σωστά. Έκανε προσευχή; Ναι έκανε. Εισακούστηκε από το Θεό; Όχι. Γιατί;

Ο Τελώνης από την άλλη είναι ένας άνθρωπος αμαρτωλός. Με βάση τη λογική, αφού είναι ένας αμαρτωλός θεωρούμε ότι θα προσευχηθεί λανθασμένα. Έκανε προσευχή; Ναι έκανε. Εισακούστηκε από το Θεό; Ναι. Γιατί;

Με το ίδιο σκεπτικό (με την ίδια λογική) θέτω και τα άλλα ερωτήματα.

Το να κοινωνώ τα Άχραντα Μυστήρια (το Σώμα και το Αίμα του Χριστού) είναι ωφέλιμο ή επιζήμιο για την ψυχή;

Ο ιερέας βγαίνοντας στη Θεία Λειτουργία να κοινωνήσει το λαό του Θεού αναφέρει τα εξής: "Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε."

Αυτό σημαίνει ότι εάν κάποιος δεν έχει και τα τρία αυτά χαρακτηριστικά ταυτοχρόνως, να μην προσέλθει.

Στην υμνολογία της Εκκλησίας, υπάρχει και η ακολουθία της Θείας Μετάληψως. Ένα κομμάτι της λέγεται προτού κανείς μεταλάβει και ένα κομμάτι μετά.

Στο κομμάτι πριν, ένας στίχος περί της Θείας Κοινωνίας λέει: " Ἄνθραξ γάρ ἐστι τοὺς ἀναξίους φλέγων."

Σύμφωνα με άλλη ευχή του Αγ. Ιωάννη του Δαμασκηνού, αυτός που θα μεταλάβει εύχεται να καθαριστεί και να αγιασθεί και όχι να προσθέσει αμαρτίες.

Αντίστοιχα λοιπόν μπορούμε να προβληματιστούμε και σε πολλά άλλα θέματα..

Και έρχομαι και θέτω το βασικότερο ερώτημα για απόψε (το οποίο θα απαντήσω στη συνέχεια): "Το να είμαι κατηχητής είναι καλό ή κακό;"

Βλέπουμε λοιπόν περιπτώσεις όπου η Προσευχή, η Θεία Μετάληψη των Αχράντων Μυστηρίων κ.ά. ενώ έχουν θετικό σκοπό για τη σωτηρία του ανθρώπου, εντούτοις για να επιτύχουν το ψυχοφελές αποτέλεσμα, είναι απαραίτητο να γίνονται με το σωστό τρόπο!

Ο κατηχητής λοιπόν είναι ο κατεξοχήν άνθρωπος εκείνος όπου έρχεται να βάλει τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση. Να εξηγήσει τα "πώς" και τα "γιατί". Θα λέγαμε ότι είναι εκείνος (θα χρησιμοποιήσω έναν αγγλικό όρο) που διαθέτει το "Κνω - How" δηλ. τη γνώση, για τον τρόπο της προσέγγισης, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Θέλω να τονίσω ιδιαιτέρως αυτό το σημείο. Ο Θεός ζητά θερμούς ανθρώπους στην πίστη. Αυτό σημαίνει ότι αυτό που κάνω για το Θεό, είναι ευπρόσδεκτο όταν γίνει με χαρά και με αγάπη προς Αυτόν.

Όλες οι θεάρεστες πράξεις γίνονται "προς δόξαν Θεού". Αυτό σημαίνει ότι τα καλά έργα μας δεν τα διατυμπανίζουμε. Δεν υπερηφανευόμαστε για αυτά, ούτε θα τα χρεωθούμε εμείς. Στρέφουμε τους ανθρώπους που θα μας ευχαριστήσουν, να θαυμάσουν, να δοξολογήσουν, να ευχαριστήσουν το Θεό.

Άρα για να ξεκινήσω τη θεάρεστη αποστολή μου, προηγείται επικοινωνία με τον Θεό, προκειμένου να ζητήσω τη βοήθειά Του στο έργο μου και την ενίσχυσή Του.

Καταρχήν προσεύχομαι για τον εαυτό μου (για μένα) να με φωτίσει ο Χριστός, να αποκαλύψω στα παιδιά (στο ακροατήριό μου) τους λόγους Του. Επίσης προσεύχομαι για τα παιδιά να φωτιστούν και όχι μόνο να με ακούν, αλλά και να κατανοούν.

Η προσευχή λοιπόν, γίνεται έχοντας ένα σωστό (θεάρεστο) αίτημα και όχι απλά ως εξωτερικός "τύπος". Δεν προσεύχομαι απλά να έχω "να λέω ότι προσευχήθηκα". Διότι το ζητούμενο τελικά είναι ο Θεός να με ακούσει.

Το ίδιο ισχύει και στην κατήχηση. Ο σωστός τρόπος επικοινωνίας, προέρχεται από το υγιές σκεπτικό. Τι σημαίνει υγιές σκεπτικό; Με ενδιαφέρει να δείξω στα παιδιά τον Χριστό για να τον αγαπήσουν.

Με ενδιαφέρει πλέον ως κατηχητής όχι μόνο να μπορώ να "παίρνω", αλλά να μπορώ να "δίνω" δηλ. να γίνω άνθρωπος της προσφοράς.

Η έννοια της προσφοράς είναι μια έννοια πέρα από τον χώρο και τον χρόνο (θα αναφερθώ στη συνέχεια με παραδείγματα)

Για να μπορεί ένας κατηχητής να γίνει άνθρωπος της προσφοράς, να "δώσει", απαραίτητη προϋπόθεση είναι να "έχει" να δώσει. Και όσο "δίνει", τόσο περισσότερο να "ξαναπαίρνει" για να δώσει κι άλλο. Με μια φράση: Αν δε γεμίσουμε με Χριστό, δεν μπορούμε να δώσουμε Χριστό.

Πάμε λοιπόν να δούμε αναλυτικά το τι οφείλει να έχει ή να παίρνει ο κατηχητής για να μπορεί να δώσει. Είναι κυρίως τρία πράγματα.

Το πρώτο είναι οι γνώσεις. Μέσα στον χώρο της Εκκλησίας, ο άνθρωπος δεν έρχεται απλώς για να παρατηρήσει. Έρχεται για να καταλάβει. Οι γνώσεις αποκτούνται προοδευτικά με τον καιρό, με την μελέτη των νοημάτων της Θείας Λειτουργίας και των μυστηρίων, την ανακάλυψη των συμβολισμών, με μελέτη Αγίας Γραφής, Πατερικών κειμένων, θεολογικών βιβλίων, παρακολούθηση ομιλιών, συζητήσεων και άλλα.

Το δεύτερο, θα το χαρακτηρίζα σημαντικότερο, είναι το λεγόμενο ορθόδοξο βίωμα. Είναι το αποτέλεσμα της προσωπικής σχέσης του ανθρώπου με το Θεό. Είναι όλες εκείνες οι προσωπικές στιγμές, εμπειρίες στον χώρο της ορθόδοξης πίστης. Είναι η συμμετοχή (η σωστή συμμετοχή) του ανθρώπου στα μυστήρια, σε προσκυνήματα, η επίσκεψη σε έναν Άγιο.

Είναι μια προσωπική περιουσία του καθενός, που κανείς δεν μπορεί να σου την πάρει (να στην κλέψει) αλλά σε πολλούς μπορείς να την προσφέρεις.

Είναι ακριβώς αυτό που, επειδή το έχεις ζήσει, σου δίνει το κίνητρο να θες να το μοιραστείς.

Έχεις αποκτήσει προσωπική πείρα, έχεις "δοκιμάσει" και σου άρεσε. " Γεύσασθε και ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος ." (Ψαλμ. 33, στίχος 9)

Με Αυτόν τον Χριστό, που με τις πνευματικές αισθήσεις "γευτήκαμε", θέλουμε να γίνουμε για τους άλλους ένα ζωντανό παράδειγμα έμπνευσης.

Το τρίτο, αλληλένδετο με τα άλλα δύο, είναι το υψηλό αίσθημα ευθύνης του κατηχητή. Δηλ. ο κατηχητής είναι ένας ευσυνείδητος άνθρωπος. Η Εκκλησία από απόψε αναθέτει σε εμάς μια αποστολή.

Δίνοντάς μας σε λίγο τη βεβαίωση παρακολούθησης αυτού του διετούς σεμιναρίου, η Εκκλησία μας δείχνει εμπιστοσύνη.

Καλούμαστε δηλ. να διαχειριστούμε σωστά την εμπιστοσύνη του σώματος της Εκκλησίας στην υψηλή αποστολή μας.

Ερώτηση: "Είμαστε έτοιμοι;"

Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαστε δημόσιοι ή ιδιωτικοί υπάλληλοι με την έννοια ότι δουλεύω κάποιες μόνο συγκεκριμένες μέρες και ώρες (και ούτως ή άλλως δεν πληρωνόμαστε).

Μιμούμαστε τον Χριστό που λέει: "Ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι." (Ματθ. Κεφ. 20, στίχος 28 και Μαρκ. Κεφ. 10, στίχος 45) Ο Χριστός είναι προσβάσιμος από όλους τους ανθρώπους, όλες τις μέρες και τις ώρες. Άρα οφείλω να είμαι εκεί, όποτε χρειαστεί, να βοηθήσω μια ψυχή που θέλει να τον πλησιάσει.

Ο Χριστός είπε την αλήθεια στον κόσμο. Και εμείς τη γλώσσα της αλήθειας θα μιλήσουμε.

Χωρίς καμία πρόσμιξη ή παραχάραξη στο δόγμα. Κινούμαστε με βάση την Αγία Γραφή και την παράδοση των Πατέρων. Των Αγίων ανθρώπων που διατήρησαν την ορθοδοξία, δηλ. την ορθή πίστη, ανόθευτη στο πέρασμα του καιρού μέχρι και σήμερα.

Παρατηρώντας τον κόσμο γύρω, έχω να σας πω κάτι που πιθανώς θα το γνωρίζετε και είναι πολύ ευχάριστο. Βλέπω ότι σήμερα, το 2016, έχει καταρριφθεί ο αστικός μύθος που λέει ότι ο κόσμος δεν πηγαίνει στην εκκλησία ή είναι αδιάφορος. Απόδειξη είστε και όλοι εσείς που είστε σήμερα μέσα σε αυτόν τον Ιερό Χώρο.

Ο κόσμος διψάει για Χριστό! Θέλει να μάθει! Έχει φιλομάθεια, έχει πόθο!

Αρχίζει και κατανοεί ότι πλέον είναι εντελώς άστοχο να αναρρωτιόμαστε εάν η κρίση έφερε τα μνημόνια ή τα μνημόνια έφεραν την κρίση. Οι κρίσεις, τα μνημόνια, τα δεινά και γενικότερα η δυστυχία είναι αποτέλεσμα του εγωισμού, της κακής χρήσης της ελευθερίας, του υπέρμετρου ενδιαφέροντος μόνο για το σώμα και όχι για την ψυχή, του "δε με νοιάζει". Του "κάνε στην άκρη εσύ Χριστέ, εγώ ξέρω καλύτερα από εσένα".

Ο κατηχητής έρχεται να γίνει ένας άνθρωπος που ονειρεύεται και θέλει έναν κόσμο ευτυχισμένο και χαρούμενο. Χαίρεται με την εν Χριστώ ζωή. Θέλει να μιλήσει τη διάλεκτο του Χριστού. Θέλει να κάνει παρέα με τον Χριστό. Θέλει να κάνει παρέα με τους φίλους του Χριστού. Ποιοί είναι αυτοί; Οι Άγιοι. Έρχεται να μιμηθεί τους Αγίους, να διδαχθεί από αυτούς και να διδάξει στα χνάρια τους. Θα σας περιγράψω δύο χαρακτηριστικά περιστασιακά από βίους Αγίων.

Πάμε πίσω στον 1ο αιώνα, στον πρώην διώκτη του Χριστού Απόστολο Παύλο, να δούμε πώς πλησίασε τον κόσμο της Αθήνας, της πόλης μας. Πώς έκανε κατήχηση στους παππούδες μας. Θα αναφέρω μόνο την εισαγωγή από το κείμενο του Αποστόλου Λουκά στις Πράξεις των Αποστόλων, για συντομία (Πράξεις Κεφ. 17, στίχοι 22-23)

"Σταθείς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔφη· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισδιαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἄγνωστῷ Θεῷ. ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εἰσεβείτε, τοῦτο ἐγὼ καταγγέλω ὑμῖν."

Ο λόγος του Απ. Παύλου στην Αθήνα ήταν προσαρμοσμένος στο ακροατήριο που απευθυνόταν. Μελετώντας το λόγο του, διαπιστώνουμε ότι δεν έχει παραπομπή από την Παλαιά Διαθήκη, η οποία ούτως ή άλλως ήταν άγνωστη σε αυτούς που τον άκουγαν.

Ήταν επικοινωνιακά πολύ σωστός, αφού δε διάλεξε τη "σύγκρουση" αλλά έψαχνε να ανακαλύψει "κοινά σημεία" έτσι ώστε να δοθεί αφορμή από εκεί, για να ξεκινήσει την ομιλία του.

Άξιος θαυμασμού λοιπόν, που ερχόμενος σε επαφή με μιαν άλλη για αυτόν κουλτούρα, βρίσκει τρόπους για να επικοινωνήσει το μήνυμα του Ευαγγελίου και της Αναστάσεως.

Άλλο παράδειγμα πάλι από πρώην μη Χριστιανούς, δίνει απάντηση σε αυτό που ανέφερα πριν, ότι η έννοια της προσφοράς υπερβαίνει τον χώρο και τον χρόνο.

Ο Άγιος Κυπριανός έζησε τον 3ο αιώνα. Ήταν ξακουστός μάγος στην Αντιόχεια. Δηλ. με μια σύγχρονη λέξη θα λέγαμε ότι ήταν σατανιστής. Λάτρευε τα δαιμόνια και έκανε την προσευχή του σε αυτά.

Ο Αγλάϊδας, ένας άνθρωπος της εποχής εκείνης, ερωτεύτηκε την πρώην ειδωλολάτρισσα Αγία Ιουστίνη και ήθελε να την παντρευτεί. Την πλησίασε και της είπε αυτό που ένιωθε. Εκείνη όμως, τον απέρριψε - ήθελε να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Χριστό.

Τότε ο Αγλάϊδας κετέφυγε στον Κυπριανό για να επιτύχει το σκοπό του. Ο Κυπριανός επικοινωνεί με τα δαιμόνια για να κάμψουν την Ιουστίνη. Τα δαιμόνια γυρίζουν ηττημένα, άπραγα, διότι η Ιουστίνη είναι ενάρετη Χριστιανή και τα δαιμόνια δεν μπορούν να πειράξουν τον άνθρωπο του Θεού. Ο Κυπριανός συνειδητοποιεί το ψέμα και την απάτη της μαγείας και μετανοεί. Καίει όλα τα μαγικά βιβλία του και το Μεγάλο Σάββατο του 246 μ.Χ. βαπτίζεται.

Να σημειώσω ότι ο Κυπριανός και η Ιουστίνη δε γνωρίζονταν πριν.

Να η απόδειξη ότι η κατήχηση της Αγίας Ιουστίνης προς τον Κυπριανό έγινε ακόμη και χωρίς τη γνωριμία τους - σε διαφορετικό χώρο δηλαδή - μέσα από το βίωμά της και την αρετή της. Μετέπειτα γνωρίστηκαν και μαρτύρησαν μαζί για τον Χριστό.

Να η απόδειξη αυτών και των άλλων Αγίων, που ζώντας σε διαφορετικό χρόνο από εμάς, γίνονται κατηχητές μας, εμπνευστές μας, οδηγοί μας, λαμπρά παραδείγματα.

Να το μεγαλείο του Θεού, που μπορεί μέσα από αρνητικές καταστάσεις, να βγάζει θετικές. Οι προαναφερθέντες άνθρωποι ένας πρώην Εβραίος (στην πίστη), μια πρώην ειδωλολάτρισσα, ένας πρώην σατανιστής γίνονται Άγιοι! Γίνονται παραδείγματα σε εμάς, που είμαστε οι περισσότεροι βαπτισμένοι "από κούνια".

Να η απόδειξη του πόσο σωστός είναι ο Χριστός όταν λέει να μην κρίνουμε και κατακρίνουμε τους ανθρώπους.

Μιμούμαι τον Χριστό και τους Αγίους σημαίνει ότι θέλω να τους μοιάσω.

Άρα, για εμάς τους κατηχητές, η φοίτησή μας στη σχολή υποψηφίων κατηχητών σήμερα τελειώνει. Συνεχίζεται όμως κανονικά - και ενισχυμένα πλέον - η "φοίτησή" μας στη σχολή υποψηφίων Αγίων, που είναι ο χώρος της Εκκλησίας.

Συνοψίζοντας αναφέρω ξανά όλα αυτά που είπαμε:

Βλέπουμε και παρατηρούμε μερικές φορές πράγματα που γίνονται με λάθος τρόπο ή καθόλου (λάθος τρόπος προσευχής, απροϋπόθετη μετάληψη Θείας Κοινωνίας, αποχή από το μυστήριο της Εξομολογήσεως και λοιπά)

Ο κατηχητής διδάσκει τον τρόπο.

Γίνεται άνθρωπος της προσφοράς έχοντας ευσυνειδησία, γνώσεις και βίωμα.

Έχει χαρά και εμπνέει τους άλλους.

Μιμείται τους Αγίους. Εμπνέεται από αυτούς. Τους συμβουλεύεται και συμβουλεύει τους άλλους ανάλογα.

Μιμείται τον Χριστό που από αρνητικό βγάζει θετικό.

Ενδιαφέρεται για τον αγιασμό του και τη σωτηρία και των άλλων συνανθρώπων του.

Έρχεται να γίνει ένας κήρυκας του πιο σημαντικού ιστορικού γεγονότος στην ανθρώπινη ιστορία. Της Ανάστασης του Χριστού!

Γι' αυτό και το "Χριστός Ανέστη" αυτές οι δύο λέξεις, είναι από μόνες τους μια υπερσυμπυκνωμένη διδασκαλία.

Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους εργάστηκαν, κοπίασαν και αφιέρωσαν χρόνο για εμάς, αυτά τα δύο χρόνια. Είμαστε ευγνώμονες προς όλους! Λόγω έλλειψης χρόνου, χωρίς να μειώνω τη συνεισφορά κάποιων από τους ομιλητές, επιτρέψτε μου να αναφερθώ σε ορισμένους - κατά την προσωπική μου γνώμη - σπουδαίους σταθμούς αυτών των δύο ετών. Να θυμηθούμε αφ' ενός εμείς και αφ' ετέρου να μάθετε και οι υπόλοιποι.

Ευχαριστούμε ιδιαιτέρως :

(Τον αναφέρω πρώτο, διότι πρώτος μας μίλησε τον Οκτώβριο του 2014)

Τον Μητροπολίτη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμία για την ομιλία του για την Παλαιά Διαθήκη.

Τον Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης Παύλο για την ομιλία: "Πώς μιλάμε στο παιδί για το θάνατο".

Τον Μητροπολίτη Βελεστίνου Δαμασκηνό, για την ομιλία του περί των Τριών Ιεραρχών.

Τον πατέρα Θεμιστοκλή Χριστοδούλου για την ομιλία του περί αναδόχων και παρανύμφων.

Τον πατέρα Ιωάννη Καραμούζη με θέμα: "Η νοηματική γλώσσα, ως μέσο εγκάρδιας και αληθινής κατήχησης".

Τον πατέρα Αλέξανδρο Καρυώτογλου για την δίωρη ομιλία του για το Ισλάμ, η οποία μας ενθουσίασε.

Τους καθηγητές πανεπιστημίου θεολόγους κ. Αθανάσιο Παπαθανασίου και Σωτήριο Δεσπότη.

Μια ιδιαίτερη μνεία για τον δύο φορές καλεσμένο μας καθηγητή κοινωνιολογίας κ. Γρηγόριο Κάτσα. Ήταν μια προσωπική στιγμή συγκίνησης, καθώς υπήρξε καθηγητής μου στην φοιτητική μου πορεία. Χάρηκα όταν, χωρίς να το γνωρίζω ότι θα ήταν ομιλητής, βρέθηκα ξανά (μετά από 14 χρόνια) στο ακροατήριό του

Το Σώμα Εθελοντών Σαμαρειτών του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, όπου ο κύριος Δημήτριος Χατζηδιάκος (επίσης καθηγητής) και η ομάδα του, μας έδειξαν πώς προσφέρονται οι πρώτες βοήθειες.

Την Ελληνική Εταιρεία Περιβάλλοντος και Πολιτισμού και τις εθελόντριές τους για τις ωραίες δραστηριότητες που κάναμε και τις ιδέες που μας έδωσαν.

Τους ιερείς, καθηγητές και βοηθούς των συνολικά επτά νεανικών κέντρων σε ενορίες διαφόρων Μητροπόλεων της Αττικής, για τη δυνατότητα που μας έδωσαν να δούμε από κοντά το δικό τους κατηχητικό έργο.

Κλείνω την αναφορά ονομάτων ομιλητών με το αξιόλογο και ιδιαίτερα αγαπητό ζευγάρι πατέρα Γεώργιο Μεταλλινό - κυρία Βαρβάρα Μεταλλινού, για τις συνολικά τρεις ομιλίες τους.

Ευχαριστούμε τον καθηγητή μουσικής και ιεροψάλτη κ. Ηλία Φραγκάκη για τα μαθήματα βυζαντινής μουσικής που μας έκανε και στα δύο χρόνια· για τα τραγούδια που μας έμαθε, τον ενθουσιασμό που είχε.

Ευχαριστούμε τον κ. Ιωάννη Βιδάλη, υπεύθυνο του Γραφείου Κατηχήσεως και Νεότητας. Την "ψυχή" θα λέγαμε του όλου έργου. Πολλές ευχαριστίες και στην ομάδα συνεργατών του.

Ευχαριστούμε και εσάς θεοφιλέστατε Επίσκοπε Φαναρίου κ. Αγαθάγγελε που προΐστασθε του όλου έργου της Αποστολικής Διακονίας επάξια, καθώς και τους υπολοίπους ιερείς, διευθυντές του οργανισμού, συνεργάτες σας.

Δοξάζω και ευχαριστώ το Θεό για αυτό το πολύ ωραίο βίωμα αυτών των δύο ετών. Όταν αποφάσισα να έρθω στη σχολή κατηχητών είχα κάποιες προσδοκίες. Τελειώνοντας ομολογώ ότι ο Θεός φέρθηκε άγιογα. Έδωσε πολύ παραπάνω από ό,τι περίμενα.

Σας ευχαριστώ!